

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marian Kocon (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Maria Szulc (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B.S.
przy uczestnictwie J.S. i Gminy Miasto S.
o podział majątku,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 lutego 2018 r.,
zażalenia uczestnika postępowania J.S.
na postanowienie Sądu Okręgowego w S.
z dnia 28 lipca 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16, II WSC [...] /17,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. odrzucił na podstawie art. 519¹ § 2 w zw. z 398⁶ § 2 i 13 § 2 k.p.c. skargę kasacyjną uczestnika od postanowienia tego Sądu w przedmiocie podziału majątku wspólnego, którym zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że ustalił wartość nakładów z majątku osobistego uczestnika poniesionych na majątek wspólny na kwotę 30 270 zł, zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwotę 61 865 zł z odsetkami ustawowymi, uchylił punkt VII, w punkcie VIII oddalił wnioski w pozostałym zakresie oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Wskazał, że w skardze uczestnik zakwestionował wartość poniesionych nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny domagając się jego ustalenia na kwotę 144 000 zł i zmniejszenia spłaty należnej wnioskodawczyni do kwoty 5000 zł oraz wskazał jako wartość przedmiotu zaskarżenia kwotę 144 000 zł. W ocenie Sądu Okręgowego wartość przedmiotu zaskarżenia wyznacza interes majątkowy uczestnika i zakres w jakim kwestionuje orzeczenie, a więc różnica pomiędzy zasądzoną na rzecz wnioskodawczyni tytułem spłaty kwotą 61 865 zł a kwotą wskazaną przez uczestnika tj. 5000 zł. Skoro wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa od wartości określonej w art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga, jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu. W zażaleniu na powyższe postanowienie uczestnik zarzucił naruszenie art. 519¹ § 1 i 2 k.p.c. przez ich błędną wykładnię i brak zastosowania oraz sprostował wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 155 000 zł jako równowartość wszystkich składników majątku wspólnego, których dotyczy interes majątkowy uczestnika, bo w odniesieniu do nich błędnie ustalono wartość nakładów, a w rezultacie wysokość spłaty na rzecz wnioskodawczyni. Wniósł o jego uchylenie ewentualnie zmianę przez przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa, w sprawach działowych, do których zaliczają się sprawy o podział majątku wspólnego, wartość przedmiotu zaskarżenia z reguły wyznaczają interesy poszczególnych uczestników ograniczające się do wysokości udziałów w majątku podlegającym podziałowi. Z tej przyczyny, nawet jeżeli orzeczenie zaskarżono „w całości”, wartością przedmiotu zaskarżenia jest z reguły nie wartość majątku podlegającego podziałowi, a wartość konkretnego interesu uczestnika lub składnika majątkowego, którego skarga dotyczy. Tylko wyjątkowo, w wypadku, gdy uczestnik zaskarża samą zasadę podziału kwestionując jego dopuszczalność, wartość przedmiotu zaskarżenia może być wyższa, niż wartość udziału. Wskazując wartość przedmiotu zaskarżenia należy uwzględniać wartość poszczególnych rzeczy i praw, których objęcie lub nieobjęcie rozstrzygnięciem sądu albo sposób ich podziału skarżący kwestionuje, a także wartość roszczeń będących przedmiotem zaskarżenia. O wartości przedmiotu zaskarżenia rozstrzyga zatem treść zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej,

odnoszących się do poszczególnych składników majątkowych lub roszczeń (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r., III CZ 98/02, OSNIC 2004/1/11, z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 153/02, OSNIC 2004/4/60, z dnia 25 września 2003 r., III CZ 86/03, z dnia 26 lipca 2007 r., V CZ 66/07, z dnia 24 kwietnia 2013 r., IV CZ 36/13 i orzeczenia w nim powołane - nie publ., z dnia 4 czerwca 2014 r., II CZ 22/14, nie publ.).

W sytuacji, w której mimo zaskarżenia postanowienia Sądu drugiej instancji w całości, uczestnik nie kwestionuje zasady podziału majątku wspólnego a zarzuty odnosi jedynie do wartości nakładów poczynionych z majątku osobistego na jeden składnik majątku wspólnego (spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu) o wartości wynikającej z różnicy pomiędzy kwotą 144000 zł a przyjętą przez Sąd drugiej instancji kwotą 30 270 zł, trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie jest równa całej wartości majątku wspólnego. Wyznacza ją bowiem zakres zarzutów skarżącego ograniczający jego interes majątkowy do wartości nieuwzględnionych i nie objętych rozstrzygnięciem. W konsekwencji prawidłowe jest także stanowisko, że z uwagi na treść art. 519¹ § 2 k.p.c. skarga podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna. Na marginesie jedynie trzeba zauważyć, że wartość progową dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach o podział majątku wyznacza art. 519¹ § 2 k.p.c. a nie odpowiednio stosowany § 4 pkt 4 tego przepisu. Nie jest też dopuszczalne jej prostowanie przez podwyższenie do wysokości wymaganej powyższym przepisem.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

jw

a.ł